

hovedet, saaledes som dette vil blive paa-
virket af Deflationen. Herom udtalte den
højtærede Statsminister bl. a., at Rege-
ringen har et klart og koncist Standpunkt.
Jeg vil gerne tillade mig at forespørge,
hvorledes dette Standpunkt ser ud. Jeg
har gentagende fra denne Talerstol efter-
lyst, hvad Regeringen vilde gøre overfor
det foreliggende Forhold. Nu har vi altsaa
den højtærede Statsministers Ord for, at
Regeringen ikke alene har taget et Stand-
punkt i Tankeverden, altsaa i den Forstand,
at man kunde tænke sig dette eller hint,
men at den oven i Købet har et klart og
koncist Standpunkt. Maa jeg da ikke an-
mode den højtærede Minister om at give
Oplysning om dette. Jeg ved vel, at den
højtærede Statsminister, naar han er uden-
for denne Sal, taler ganske venlige Ord til
de Erhvervsgrene, der er nødlidte; men i
denne Sal, har jeg endnu ikke haft den
Glæde at høre noget om, hvad Regeringen
vil gøre. Men nu har altsaa Statsministeren
givet Udtryk for, at Regeringen har dette
Standpunkt, og jeg beder da om at faa det
oplyst. Naar den højtærede Statsminister
siger, at Industrien maa give Oplysninger,
saa maa vel Industrien faa at vide, hvad
for Oplysninger den skal give, og naar disse
Oplysninger er givet, hvad agter Rege-
ringen da *eventuelt* at gøre under de og de Betin-
gelser? Altsaa, jeg beder om at faa nærmere
Oplysning om det klare og koncise Stand-
punkt.

Fraenkel: Naar jeg har bebrejdet
Regeringen, at den ikke havde noget klart
og fast Standpunkt overfor den Krise, vi
staar i, og overfor den hele økonomiske
Situation her i Landet sammenhængende,
som den er, med Situationen i Europa,
kan det ikke nytte, at den højtærede Stats-
minister svarer, at i det Spørgsmaal, som
vi nu behandler, har man et klart Stand-
punkt. For det første er det under Ak og
Krak, at Regeringen til syvende og sidst
er kommet op i dette Standpunkt, og for
det andet hænger denne Sag sammen med
en hel Række andre Sager, som alle sammen
er Udslag af den Krise, som vi nu en Gang
ligger i. Det er overfor denne, man nu for-
langer, at Regeringen skulde have et klart
og bestemt Standpunkt og paa Grundlag af
det skulde fremsætte sine Meninger om, hvad
der skulde til for at imødegaa Krisen. Den
højtærede Statsminister viser egentlig, hvor
usikker han er i det saglige, naar han nu til
Imødegaaelse af mine Bebrejdelser mod
Nationalbanken paa den ene Side siger, at
de er rigtige nok, men paa den anden Side

fremhæver: Hvem støttede Nationalban-
ken? Det var saamænd ikke mig, der støtte-
de Nationalbanken. Det var mig, der gjorde
opmærksom paa det allerede første Gang, de
kom med Sedlerne. Men det er ligegyldigt,
hvem der støtter Nationalbanken eller ikke,
det er Nationalbanken, der bærer Ansvar for,
hvad den har gjort Gang paa Gang, og dette
Ansvar hviler haardt paa den. Dette Ansvar
har affødt en Bitterhed og Mistillid til Na-
tionalbanken, for hvilken jeg for mit Vedkom-
mende har givet Udtryk. Det er ikke begrundet
i, at jeg har tabt Penge paa Nationalbanken,
for jeg har Gud være lovet ingen at tabe,
men det er simpelt hen begrundet i, at jeg
ser, hvilken Skade en saadan dels evneløs
og dels villieløs Stilling, som Nationalban-
ken har udvist under de senere Aars Kriser,
har bragt Landet.

N. Neergaard: Med Hensyn til Spørgs-
maalet om Anvendelse af Kreditterne mener
jeg at have udtalt mig tilstrækkelig tydeligt.
Jeg ser saaledes paa det, at her behøves en
Pause for at tilvejebringe en betydelig større
Tilnærmelse, end der nu finder Sted, mellem
det internationale Prisniveau og det inden-
landske. Jeg tror, at en saadan Pause er af
den største Betydning for Erhvervene. Og
der er ogsaa en stor Del af de Erhvervs-
repræsentanter, der har udtalt sig, ligesom
jeg har gjort det, for, at Endemaalet skal
være Guldparitet, som har ønsket en saadan
Hviletid. Naar man ser, med hvilken Hast
Kronen er steget — en ganske fænomenal
Hastighed —, saa forekommer det mig at
være indlysende, at en Pause behøves, og
selv om vi nu til Februar faar en Omreg-
lering af Lønningerne efter Pristallet, vilde
jeg mene, at det vilde være den yderste
Grad af Sangvinskhed at tro, at den til-
strækkelige Tilnærmelse mellem det inter-
nationale Prisniveau og det hjemlige skulde
finde Sted alene derved. Der skal betydeligt
mere til paa forskellige andre Omraader,
og jeg venter ikke, at det vil kunne naas i
Løbet af kortere Tid. Jeg har set saaledes
paa det, at Aaret 1926 nok vil gaa, inden
denne tilstrækkelige Tilnærmelse kommer.
Naar det sker, skal jeg være særdeles villig
til i en ny Valutalov at sætte Minimumskur-
sen højere eller at gennemføre Pariteten,
hvis jeg mener. Forholdene taler derfor.
Men inden en saadan Bestemmelse tages,
maa Lovgivningsmagten paa ny spørges.

Jeg skal saa blot rette et Par Bemær-
ninger til det ærede Medlem Hr. Rode. Det
ærede Medlem brugte det Udtryk, at jeg
havde ikke andet Forsvarsmiddel for mit
Standpunkt om Guldpariteten som det ende-